

Verwijzing

Dit is een afschrift van het in steno genotuleerde verslag van Bruno Gröning, gehouden op 21 december 1950 in Fremdenheim Weikersheim in Gräfelfing bij München.

Opnames van Bruno Grönings voordrachten, origineel gesproken, zijn verkrijgbaar op CD, en kunnen via het bijgaande internet adres besteld worden:

www.bruno-groening-stiftung.org

Toespraak van Bruno Gröning, Gräfelfing, 21 december 1950¹

“Wat weet de mens van mijn doen en werken?”

Beste zieken!

Wat weet de mens van mijn doen en werken? Wat weet de mens eigenlijk van mijn aanwezigheid hier op deze aarde. Er zijn mensen, die uit hun eigen verbeelding, denken, ook iets tevoorschijn te kunnen toveren. Ik heb nooit de wens gehad, noch eraan gedacht, hier een titel of wat dan ook te krijgen.

De mens is vandaag zo ver, dat hij zich alleen nog maar aan materiële dingen vastklampt. Hij denkt alleen nog maar dan te kunnen leven, als hij de ander het leven neemt. Neem de oorlog: Dat een soldaat de ander moet neerschieten, als hij wil blijven leven. En dat is nog een open oorlog! In ons dagelijks leven is het niet anders, want veel mensen merken helemaal niet meer, wat voor kwaad zij reeds gedaan hebben. Het meeste, wat de mens doet, gebeurt in zijn onderbewustzijn! Zoals ik reeds heel kort zei: Hij moet de ander vernietigen, als hij wil leven. Het eigenlijke, dit wil zeggen, niet alleen zeggen, waartoe ik in staat ben, waartoe ik werkelijk hier op deze aarde ben, dat hebben de mensen grotendeels nog niet begrepen, ook niet kunnen en willen begrijpen, omdat zij te materialistisch zijn ingesteld.

Tot nu toe heb ik het geluk nog niet gehad, op een enkele persoon na, die mij trouw is gebleven en dat is hier de heer Dr. Trampler². De mensen hebben niets nagelaten, uit mijn doen en werken een zaak te maken. En dat is niet mijn kracht – van niemand kunnen wij zeggen -, want de hoogste boven ons, dat is onze God, dat is de grootste

¹ De schrijfwijze en leestekens werden aangepast aan de regels van de huidige spelling. Om de tekst beter te kunnen begrijpen werden begrippen, waar de nadruk op ligt, cursief geschreven. De gehele tekstopmaak werd in oorspronkelijke vorm overgenomen.

² De journalist Kurt Trampler schreef 1949 het boek „De grote omkeer – Vragen rond Bruno Gröning”: <https://www.bruno-groening-stiftung.org/buecher-deutsch/dr-kurt-trampler-die-grosse-umkehr> 1950 en 1951 organiseerde hij vaker voordrachten in zijn woonplaats Gräfelfing.

boven alle mensen: De Schepper en alleen hij kan het bereiken!

Het leken geen mensen, die niets hebben nagelaten, dichterbij te komen, die heden hun ware aard laten zien en dachten, iemand te kunnen bedonderen: een persoon, jullie wellicht niet onbekend, - en dat vanwege het geld! Het was, zo gezegd, de mooiste deal. Ik ben niet bang, om de waarheid te zeggen – in tegendeel! In Herford heb ik gezegd: “Ik zal iedereen aan de schandpaal nagelen, die probeert, een grote deal hieruit te willen slaan!” Het is mooi, als een mens, die eerder niets had, in een keer groot geld verdient, ziek of niet ziek, voor elke toegang, ook voor de begeleiding, 10 DM te vragen! Eerlijk gezegd: Als ik het zou willen doen, ik *zou* er een recht toe hebben, want hoeveel mensen zijn al gekomen, die ik de volledige gezondheid heb gegeven!

Jullie zullen van veel mensen weten, die veel kapitaal ter beschikking hebben, die zich de gezondheid via een arts *kopen*. En daarom, het mooie! God zij dank kan daadwerkelijk niemand zich met geld de gezondheid kopen. Precies zo is het ook hier: Want hoe wilde... Hoe, als ik wilde zeggen: “Jullie hebben tot nu toe, om gezond te worden, zoveel duizend DM moeten uitgeven, en ik verlang hier maar 10 procent van!” Maar vraag maar iemand, of ik ooit iemand heb gevraagd, mij ooit een cent te geven!

En nu zal iedereen vragen: “Waarom schuift de kleine Gröning deze mensen niet van zich af? Hij zou toch moeten weten, hoe slecht ze zijn!” – Jazeker, omdat ze slecht zijn, om de mensen een bewijs te geven, moet ik deze mensen tot op zekere hoogte tolereren! Jezus deed het niet anders: Ze kwamen en gingen en vlogen. – Waarom? Omdat ook zij hier voordeel uit wilde trekken. Ook destijds speelde geld een rol. Vandaag is het niet anders: Steeds weer hetzelfde! En als jullie denken, dat wij als mensen hierin vooruitgang hebben geboekt? Nee, in plaats van hoger te stijgen! Christus heeft alleen maar goeds gedaan, om de mensen te laten zien, hoe slecht ze waren. Daarom verbaast het me niet. Waarom zou zo'n mens, die alleen maar goed doet, verder op deze aarde blijven? Dat vernielt anderen de zaak!

En verder? Wanhoop niet! Ook op kleine mensen bouwen! Dat ze slecht zijn, daarover bestaat geen twijfel. Ik ben in staat, van allemaal, van alle mensen kwaad aan te tonen! Over veel mensen, die deze verslaving naar geld, naar het verleidelijke hebben, zou ik jullie niet dagen lang, maar jaren lang kunnen vertellen!

En als mensen denken, ik zou niets weten: Ik was gisteren nog in een stad, bevond me in een klein gezin en dan komt de huisvrouw en zegt: “Mijnheer Gröning, mijn huishoudster zou u iets willen vragen, maar ze is bang, om u aan te spreken.” En toen zei de huisvrouw: “Men heeft haar handtas gestolen, en deze wil ze terug hebben. Kunt u dit vaststellen?” – (*Vraag aan de genezing zoekenden:*) Ben ik anders dan jullie? Ja, door God gezegend! Dat kunnen veel mensen niet begrijpen,

en zeggen: “Het is niet waar!”- “Dit mensenkind verbleef op deze dag daar en daar. Daar was de deur. Twee tafels, nee, één verlaten. Aan de tafel, waaraan ze zaten, waren die en die mensen, mannelijk en vrouwelijk. De mannelijke personen zagen qua persoonlijkheid zo uit en waren zo gekleed, ook de vrouwen werden beschreven. Plotseling stonden ze op om de toilet op te zoeken. Toen ze terug kwamen, was het een en ander in beweging. Aan de tafel ernaast stond plotseling iemand op -ontaard- en ze namen enige afstand, omdat ze een nare mondgeur waarnamen. En korte tijd later verdween deze persoon en heeft haar handtas meegenomen! De jonge man, die daar aan de tafel zat – donkere, gestreepte broek, bruine schoenen, (heeft niet iedereen) – die ging naar buiten. Een uur later kwam hij met een andere mijnheer blond en mager. Hij heeft onder andere deze eigenschap, hij moet stelen. En dat is jullie ook bekend, hoe zich dit afspeelde met haar handtas!” – Ik heb een goed uur gesproken. Als men tijd heeft, kan men doen! Ik kende de tas niet, heb de kleur beschreven, de inhoud beschreven. Toen het meisje zei: “Nee, dat zat er niet in!” – “Jawel!” heb ik gezegd: “Een inpak papier, een haarlint (heeft niet iedereen), documenten van dit soort!”

Hiermee wil ik jullie zeggen, ik wil de mensen helpen en op een weg brengen, die de mens alleen maar had hoeven te gaan. De mens is van de eigenlijke weg te ver afgedwaald: Dat is de weg naar God! Omdat de mens verleidelijk geworden is. En omdat hij vandaag zo aan materiële dingen vasthoudt, dat hem reeds in vlees en bloed is overgegaan, dat hij er niet meer zo gemakkelijk vanaf kan komen. Moet ik jullie *lokken*, om te komen? Suikertjes heb ik niet, maar ik wil jullie veel geven! We staan kort voor het Kerstfeest: Jullie moeten weten, waarnaar jullie gekomen zijn – dat wil ik jullie geven!

Wie moet lokken? De duivel, het slechte! – Waarom? Wie iets slechts van plan is, die wordt voor de gek gehouden. (Hier wil ik niet te diep in het menselijke leven kijken.) Want, neem bijvoorbeeld de mensen die bluffen, die verleiden: de vrouw, eentje die zich mooi, en elegant kleedt, die niets nalaat, om mensen te behagen! Niet alle vrouwen, maar veel vrouwen. Ik noem maar een paar steden: Hamburg, Berlijn, Parijs... Wie gaat hier naar toe? Mentaal zwakke mensen, maar *hier* sterk (*klopt op de plek waar de beurs zit*). Maar men merkt het meteen, dit wil zeggen, als men de mensen een beetje kan inschatten. Maar als ik er de tijd voor heb, dan laat ik de mensen eens zien: *hoe* ik dit doe! Niet, dat jullie denken, dat ik alleen zie – nee, meer mensen zouden moeten geloven! Maar omdat de mens niet meer is, die hij zou moeten zijn, moet ik hem op de juiste weg terug brengen. Nee, wat ik zie, kunnen anderen ook zien! Hierin heb ik geen geheim. Maar ooit zal ik dit binnen de mogelijkheid van alle mensen laten weten. Want ik zie niet alleen van hier tot daar, wat het gezichtsvermogen betreft. Nee, ik zie anders! Ik denk, Dr. Trampler heeft jullie al uitgelegd, hoe men ziektebeelden oppakt. Ik weet, hoe men alle mensen voorlopig.....

Zonder dieren en zonder planten zouden we ook niet kunnen leven, de jaargetijden zouden het niet toelaten. Ook hier is niets uitgesloten. En daarom kan geen mens komen en zeggen: “Deze methode kunnen we ons niet toe-eigenen!”, want zijn leven is te kort, om ons in deze zaak aan te passen. Daarom zeg ik: Wat weet de mens van mijn doen en werken, van mijn hier zijn of mijn bestaan? Want, als ik zeg: “Ik leef hier en daar, ik ben tegelijkertijd overal!”, dan klopt dit ook! Ik kan al eens een beetje nieuwsgierig zijn, maar anders nieuwsgierig dan de mensen: Zoals ik iemand de ziekte kan ingeven, zo geef ik hem ook het visueel beeld!³ Ook daar kan men veel doen! Ik wil immers helpen; ik wil de mensen immers op de juiste weg terug brengen!

Als ik nu de vraag stel: Hebben wij mensen een gloeilamp, die schijnt en verwarmt? Dat is de zon! En een, die alleen maar gloeit? Dat is de maan! En dan hebben we veel meer, dat ook een beetje oplicht: men ziet alleen maar stralen, alleen maar kleine puntjes. Wat is dat? Dat zijn de sterren! Net zo, als ik nu terug keer naar de mensen: Nu pakken we toch alsjeblieft een gloeilamp! Zon, maan en sterren bestaan maar een keer, maar gloeilampen zijn er meer en mensen zijn er meer. Hebben we maar één enkele gloeilamp, die schijnt? Wij hebben er meer! (Ik kan jullie de getallen noemen, maar is voorlopig onbelangrijk.) Precies zo is de mens vergelijkbaar met een gloeilamp. Wanneer ik deze uit de fitting draai, wat dan? – Uitgeschakeld! En precies zo zijn jullie: Jullie zijn afgedwaald van de levensstroom! Nu hebben jullie hulp nodig, en indien mogelijk willen jullie nu gezond worden – onmogelijk! Het gevaar bestaat, dat de gloeilamp op zich stuk gaat! Er is hier ook een, die op haar plaats staat en niet meer schijnt. Is ook stuk: Eens moeten ook wij sterven...

Er zijn maar weinig mensen, die met z'n tweeën of alleen zijn of geen nakomelingen hebben – dat is heel minimaal. Maar ook hier wonen mensen, waar, net zoals bij de gloeilamp, geen stroom meer doorheen gaat – noemen we het, “de ziel is dood”. Hoe is het mogelijk, zo een lamp te laten branden? Daar gaat stroom doorheen! Waar komt deze stroom vandaan? Van de centrale! Dit noemt men elektriciteitscentrale. Natuurlijk kunnen jullie niet de directe stroom verdragen, de stroom, die rechtstreeks van de centrale komt. Het is jullie als huisvrouw ook niet helemaal onbekend, waar zo een klein transformatie huisje voor dient, dat de stroom schakelt en doorzendt. Ik zal niets nalaten, bekend te maken, waarom en hoezo ik in staat ben, de mens werkelijk dat te geven, wat hij nodig heeft, om hem te kunnen zeggen dat hij nu een volwaardig mens is, niet alleen dat wezen, dat ziek was!

Nee, het dode spul dient hun niet meer! Maar er zijn ook vakmensen, die jullie kunnen opfrissen. De kleine transformator, die ben ik, en ik geef jullie ook de stroom, die jullie nodig hebben, om weer te kunnen beweren een volwaardig mens te zijn.

³ Zinspelend op een methode, die Bruno Gröning in de eerste jaren van zijn werken soms toepaste: hij liet een derde persoon de lichamelijke klachten van een hulp zoekende voelen en juist beschrijven.

Het was hoog tijd, dat ik daadwerkelijk voor het wereldpubliek werd gesleept, ondanks dat ik het niet wilde. Ik kon me hier niet meer tegen weren, want reeds 43 jaar was ik ertoe in staat! Rekenen kan ik ook heel goed en ik reken ook juist – alleen niet met geld!

Die andere kant, dat jullie mij goed begrijpen: Is verboden door de overheid, als je op een of ander manier gekke dingen doet! Neem bijvoorbeeld een wegwijzer: de wegwijzer wordt hier en daar aan de kant van de weg geplaatst en wel is de wegwijzer bedoeld, als mensen een doel hebben, om hun doel te bereiken – anders moeten ze er mensen neerzetten. En als iemand deze wegwijzer, die aan de rechterkant staat, aan de linkerkant plaatst, waarnaar wijst hij nu? – Tegenovergesteld! Dat wordt strafrechtelijk vervolgd. Van de andere kant vreemd: Ik sta op een plek en hiervan mag ik niet afwijken; maar als mensen proberen mij op een andere plaats te zetten en te verkopen – wordt ook gestraft, maar niet door mensen! Jullie staan toch ook je mannetje? Jazeker! En zo kunnen jullie altijd vergelijken en er gemakkelijker achter komen. En dat is, wat de mens niet kan begrijpen en enkelen ook niet willen!

Het is nog niet zo lang geleden, toen zat hier een oudere heer, schrijft een oude man het adres “Aan de Godsgolven-Wonderman”. Maar niet ten onrechte! Want die goddelijke golven gebruikt alleen diegene, die ze juist gebruikt en doet wonderen! De mens noemt het “wonder”, maar het is geen wonder! Het is alleen maar een verwonderen van veel mensen. Van een wonder kan men niet spreken, want als men al deze velen zou opnoemen, dan waren het er meer. Er waren mensen, die een keer iets goeds deden, dan zei men: “Er is een wonder gebeurd!”, ook twee keer, ook drie keer! Hier is het alleen maar een verwonderen. Ik zeg: geen wonder!

Hoe is het dan mogelijk, mensen op afstand te genezen, hoe kan men zich dit voorstellen? Mag ik eens de vraag aan jullie stellen? (We noemen het vandaag scholings-toespraak.) De mens heeft toch ook al wonderen verricht: TV, radio... - Genezing op afstand: vroeger genas men ook al op afstand. Weet ook niet hoe ik hieraan kom; ik ben niet geletterd, ik heb daadwerkelijk geen opleiding genoten. En omdat u huisvrouw geworden bent, een echtgenote, ook dat is een beroep, ook hier hebt u dingen moeten leren... Mijn neusje heb ik overal ingestoken! Ik moest dit doen; ik deed het ook graag, om vast te stellen, wat hier en daar aan de hand is. Maar niet, dat ik heb geleerd!

Vergelijken wij nu deze genezing op afstand met de radio! Het probeert de mensen blij te maken en geeft iedereen iets anders. En hier is het zo: De een heeft dit nodig, de ander iets anders. Juist gezegd, hebben jullie allemaal hetzelfde nodig (alleen niet op dezelfde plek): een keer gezondheid en de andere keer hulp op allerhande manieren. Als ik jullie dit 30 jaar geleden had gezegd: “Er bestaat een radio toestel en een mens kan, een ander mens, die via dit toestel spreekt, in München, Hamburg, Berlijn en zo verder horen, dan zouden jullie gezegd hebben: “Dat is niet te geloven!”

Vandaag is het voor de mensen vanzelfsprekend. Er zijn mensen die hierover nadenken en geloven, hun neus overal in te kunnen steken en zich te bemoeien, ook als ze niets weten! Als ze zeggen: “Mens, daar is iemand, die kan dat en dat doen!”, dan zegt ie...: “Mens, je bent gek!” En hij gaat naderhand onder de mensen staan, ondanks dat hij hierover niets weet – en maakt bezwaar! Kan men het deze persoon kwalijk nemen? Men moet het hem uitleggen!

(Interruptie) Wanneer ik nu thuis zou komen en zou tegen mijn vrienden zeggen: “Vandaag heb ik de heer Gröning gehoord en stond persoonlijk voor mijn ogen!”, weet je, wat hij zegt: “Jij bent gek!”

Zo is dat aan de andere kant! Ik kan dat ook niet begrijpen. Of ik bij de armsten der armen kom, of bij de rijken (want voor mij is het in feite hetzelfde), als ik een keer een bezoek breng, dan is het: “Mijnheer Gröning!” En zij brengen het mooiste en beste wat ze hebben. En ik zeg alleen maar: “Maak je toch niet zo druk, ik ben toch maar een klein kereltje!” Als anderen ertoe in staat waren, die zouden het neusje wel omhoog houden. Want er waren mensen, die aan mijn kant gingen staan, die waren heel, heel verwaand. Door hoogmoed vielen ze over hun eigen voeten. Want hoogmoed komt voor de val. In het beroepsleven zou ik mij iets kunnen inbeelden. Jullie werken allemaal voor jullie dagelijks brood, en de vader geeft de moeder het geld. Zij zorgt voor het dagelijkse leven, zij zorgt voor alles. En als jullie gezond zijn... En als jullie ziek zijn en niemand anders kan helpen, waar gaan jullie dan naar toe? Naar de kleine man!

Blijven we bij de genezing op afstand: radio is... jullie hoeven alleen maar het toestel aan te zetten en te ontvangen wat de zender uitzendt. Zender München, die heeft dansmuziek en jullie willen dit niet horen, jullie willen graag een voordracht horen, over ditjes en datjes – dat gaat toch niet: jullie kunnen enkel datgene ontvangen, dat de zender uitzendt! Enkel dit programma en jullie moeten afwachten. En hebben jullie de tijd niet, dan hebben jullie gewoon pech! Ook hier hebben jullie tijd voor nodig: jullie zijn ontvangers! Schakel in op ontvangst, hetgeen jullie nodig hebben! Hier is de kleine zender Gröning, dit hebben jullie nodig. Net zoals het hier mogelijk is: jullie hebben het niet nodig, met jullie radio toestel naar de zender te gaan. Jullie blijven mooi thuis of gaan met jullie toestel wandelen. – Goed, dat het zover is! Vroeger zei ik: “Dit en dat komt!”, en toen lachten de mensen ook. – Jullie hoeven alleen maar jullie zender aan te zetten, en vergelijk nu met het ontvangst toestel! En dat de zendgolf mooi doorgaat, heb ik mij laten bevestigen door veel mensen. Niet, dat ik pas vandaag genezing op afstand uitvoer! Daar hebben jullie nog niets over gehoord, daar heb ik mensen, waar ze ook waren, - niet uitgesproken satanische mensen, nee, goede, goddelijke gelovige mensen... Maar ik ben niet de persoon, die maar wat praat en naderhand niet verdraagt, want, elk woord, dat ik spreek, wordt opgeschreven en het mag opgeschreven worden.

Zo ben ik enkele dagen geleden, als ik wat tijd over heb, de zieken een bezoek te brengen... Zo was ik onlangs in een plaatsje, waar mensen genezen waren op afstand. Het ging hier om kinderen. Een kind verongelukte bijna dodelijk, en werd bewusteloos naar het ziekenhuis overgebracht⁴. Daar stelde men vast: hersenbloeding, zonder denkvermogen, bloedproppen onder de schedel! De arts had het opgegeven: „Nog een paar uurtjes! Daar kwam nog een verlamming bij, alsof er niets kon worden gered! – Wij willen niet altijd schelden op de artsen, in tegendeel! Ook onder hen zijn er mensen,... Er zijn ook mensen, die ... Maar daarom moeten we niet iedereen over een kam scheren. – Hier kon men niet helpen; de röntgen opnamen gaven aan: dood! Redden nog nooit gezien! De vader gaat naar zijn baas en zegt: „Wat kan ik doen?” Ik kende deze werkgever ook nog niet; heb nu pas dit briefje gevonden. Ging aan de telefoon, heel kort; hij zou het me uitleggen. *Ik* heb hem gezegd, wat er aan de hand was. Ik had dit allemaal niet nodig, zoals het allemaal was gebeurd; ik was erbij!

Kinderen en dieren, hier gaat het verschrikkelijk snel; dat is niet zo erg! Om 4 uur ‘s morgens stelde ik mij in op het kind, stelde mij in op het ziektebeeld en gaf meteen een genezing op afstand. Het toeval wilde dat in dit ziekenhuis dit kind een arts kreeg toegewezen. Daarom zei ik hier: Niet mopperen! Mensen die schelden, begrijpen niets; daarvan trek ik mij terug! Stipt 4 uur verandert dit bijna stervende kind. Kort daarop kon het als zijnde gezond worden ontslagen. Duidelijk, zoals jullie ook zelf steeds zeggen: „Er is een wonder geschiedt!”

Dit zoals hier, heb ik al jaren gedaan: Bij wijze van spreken, waar mensen waren – misschien in ziekenhuizen. Toen ik er laatst was, sprak ik met de vader zelf. Ik vroeg hoe het was. Hij bedankte zich alleen maar en vond geen woorden: „De jongen loopt, is de beste scholier en weet niet, wie hij moet bedanken! - „Bedank God hiervoor! Maar iets klopt niet met uw jongen, u zegt, dat hij nu goed loopt...” – De vader was in het bedrijf, de jongen heb ik helemaal niet gezien. – „Ik zie hem gehandicapt, maar dit is niet van het ongeluk! Hij trekt met het rechterbeen, hij heeft de knieschijf verbrijzeld en daarboven een gat.” – „Dat klopt niet, mijn jongen heeft geen slecht been!” – „Het is niet mijn aard om ruzie te maken. Hoe ik het zie en wat ik zie, dat is waar!” Ik was er zelf nog tot de volgende dag. Daar kwam hij ‘s morgens vroeg: bevend, huilend; hij kon het alleen maar bevestigen, maar hij kon het niet begrijpen! De man zei: „Mijnheer Gröning, verlang alles, wat u wilt! Ik doe alles, wat u wilt; maar geld heb ik niet!” – „Ik ook niet, geven we elkaar de hand!” Hij sprak zo open met me en gaf een volledige bekentenis: „Voordat mijn kind verongelukte, had u een grote vijand: Ik heb tegen u gesproken, zoveel ik maar kon. En nu? Dat heb ik niet geweten!”

⁴ Bij dit genezingsbericht bevindt zich een beëdigde verklaring van de vader op het internetadres http://www.bruno-groening-vortraege.de/groening-heilungsberichte/0000-00-00_a-s_oo_heilungsbericht.htm

En zoals het bij deze persoon is gegaan, zo ging het bij velen! Waarom zou ik moeten vechten tegen mensen? Ik ga de juiste weg, mensen te wijzen, hoe de juiste weg leidt. Hier de zending, en zo hoeven jullie de weg maar te gaan, waar jullie datgene krijgen, wat jullie nodig hebben. Ik laat geen middel onbeproefd. Ik leg het de mensen uit; ik denk dat dit het juiste is, in plaats van te kibbelen of ruzie met de mensen te maken; dit heb ik niet nodig! En hier wijs ik de mensen de juiste weg, en wie niet bang is om deze weg te gaan, die krijgt dat, wat hij nodig heeft, waar hij al tientallen jaren naar verlangt en dat is de gezondheid. Dan zal ook zijn geest gezond zijn. Ik denk, het zou te veel zijn, jullie hier nog veel te vertellen, want Dr. Trampler heeft jullie ook al zoveel verteld. Misschien lijkt het sommigen in het begin een beetje vreemd, vandaar dat mensen het niet geloven, omdat mensen hiervoor het begrip niet kunnen opbrengen. En daarom zeg ik nog steeds: mensen die het tot nu toe niet hebben begrepen, zullen het later vanzelfsprekend vinden! Want als ik een mens uit de dood zou laten opstaan, die dit niet zou hebben meegemaakt, die sterft weer gauw, die verdraagt dit niet! De volwassen mens was hier immers verbaasd, zoals kinderen – *die* worden hiermee geboren! En dit zal net zo vanzelfsprekend worden, zoals op alle andere gebieden!

Niet praten, niet zeggen: „Ik geloof in God, ik bid tot hem, ik vraag hem, ik ga naar de kerk!”, en dat is het dan. Naar de kerk gaan, is prima, voor mijn part iedere dag. Ik waardeer het, verlangen kan ik het niet. Maar doorslaggevend is de goede daad! Niet alleen maar zeggen: „Ik wil de mensen helpen! Ik wil, ik wil, ik wil!”, en helpen doet hij toch niet. *Bewijzen*, door de goede daad! En hoe dit gaat, is jullie niet onbekend!

Enkele onder jullie hebben iets gemerkt. Het hoeft immers geen „genezing” te zijn, je hoeft het niet zo te noemen! Ik ben immers geen arts; met geneeskunde heb ik niets van doen! Niet ik genees, „Het” geneest – hoewel ik heb verbod, mensen te genezen! Want wat ik tot heden kan aanwijzen, is geen roem, alleen maar een bevestiging. Dat ik, net zoals met een gum, zo moet worden uitgegumd. Maar als ik dat niet zou doen, niet mag doen, wat heb ik dan tot nog toe gedaan? Heb ik verlangd, dat de mensen zich uitkleden, voor een apparaat moeten gaan zitten en medicijnen voorgeschreven? Ik heb alleen maar tegen de mensen gesproken, en niets onbeproefd gelaten, hun te informeren. Verleden jaar zei ik in Herford: „Wie geeft iemand het recht, mij mijn doen en werken te verbieden? Waar bestaat een menselijk recht, dat mij iets dergelijks kan verbieden?” Ik heb het laten onderzoeken, en geen wet gevonden. Dat bestaat niet! Men tracht mij nu hier en daar in te delen. Bestaat niet! Daarom zeg ik zoals altijd: Voor mij is er maar één wet en dat is het Goddelijke!

Maar Gods wet verbiedt het niet, het verlangt het: Houd meer van je naaste dan van jezelf! Waarom haten de mensen, als ze slecht zijn? – Ze haten niet? – Ze zeggen... en dan klaar! Zo, ook zo; dat is verschillend. Maar wij hebben dit niet nodig! Ook ik heb veel niet nodig, want het gebeurt toch, wat gebeuren moet.

En dat daadwerkelijk het verbod ten onrechte bestaat – een klein bewijs hiervoor: De mens die werkelijk de waarheid naar voren had moeten brengen, was hiertoe niet in staat: voor 90% verdraaid! In het begin positief, dan negatief. ⁵

Heel kort wijs ik erop, dat zowel in Herford als in de Traberhof massale genezingen op afstand werden uitgevoerd. Ik was niet eens aanwezig – en toch vond genezing plaats! Men hoeft er alleen maar op te letten, wat ik zeg. Als men mij in een regenton stopt en hierin begraaft, dan gebeurt toch wat er gebeuren moet! Alleen kan men niet van mij verlangen, dat ik genees, men kan alleen maar verkrijgen. Ook kan men de gezondheid niet kopen. Als jullie champignons zoeken, kunnen jullie deze niet in de stad zoeken, moeten jullie naar het bos, waar iets dergelijks groeit, en hier moeten jullie ook op weg gaan! Daarom met recht niets verlangen – maar verkrijgen! Niet ik genees – „Het” geneest! De transformator schijnt ook niet – de *gloeilamp* schijnt, als ze aangesloten is. Maar het „Of en in hoeverre het overeen komt met de feiten? “ Ik heb het niet nodig, bewijzen te leveren, maar ik voel me nog steeds verplicht, mensen te helpen, en daarom wil ik jullie laten zien, hoe jullie geholpen kunnen worden: Luister naar je innerlijk! Niet afwijken, voel wat er in jullie lichaam aan de hand is! Ondertussen drink ik mijn appelsap, geen cognac, zoals ik anders altijd zeg.

Mag ik jullie vragen stellen: Wie heeft iets gevoeld, iets wat hij vroeger nog nooit gevoeld heeft? Noemen we het „rare gevoelens” of zo iets... – „Het trek mij naar alle kanten!” – „De voeten worden heet!” – „Mijn hart klopt!” – „Nee, niets!” – Hoofdje is vol, maar is niet erg. Daarom wil ik niet van „genezing” spreken, als ik mijn vinger in een kooi steek, weet ik heel zeker, dat hij eraf is! Maar „tot ziens” mag ik zeggen? Dat mogen jullie zeggen! Vertel me niets over ziekte: dat vuil en die modder gooi ik weg! – „Ik ben tevreden!” – „Ik heb zo’n zacht kriebelen!” - Dat is ook wat, misschien alles. – „Ik heb pijn aan de lever!”- Dit is logisch: Als men het heeft gehad, kan men het niet terug krijgen, jullie roken toch: de rest van de sigaret gooien jullie weg, heeft haar doel bereikt! Hier weten jullie ook, dat jullie immers ziek waren, zoek toch niet verder! Ik maak jullie ook niets wijs. Niet dat jullie denken „huichelen” etc. Daarom ben ik arm gebleven: hoe meer men weet, hoe meer men spreekt. Daarom heb ik waar mogelijk een klein stuk ervan weergegeven. Ik wil immers niets van jullie, *jullie* willen immers! Nu ben ik een verkoper, nu komen jullie naar mij toe en willen hebben. Maar als jullie niet zeggen, wat jullie willen, kan ik jullie niets geven! Maar jullie hoeven niet te spreken, mijn geven is een geestelijk geven. Ook kan ik aanwijzingen geven dat er nog meer is, maar dat hebben jullie niet nodig, dat is te veel, jullie dit mee op jullie weg te geven.

⁵ Bruno Gröning doelt hier op de berichten van de pers over hem, die hem in het begin goed gezind waren, maar reeds spoedig omsloegen in het tegendeel.

Wie zich met één of ander werk bezig houdt en hiervan niet afwijkt, die voltooit het ook een keer. Maar wie zich met zijn ziekte bezig houdt, die voltooit ze ook! En wat weet de mens werkelijk? Zojuist sprak ik over onderbewustzijn. Het onderbewustzijn werkt dan behoorlijk sterk, waarvan mensen meestal weinig of helemaal niets weten. Maar hierover zullen we nog veel praten en schrijven.

Maar, spreken tegen een klein hoopje mensen, kan geen kwaad. Ik praat ook tegen afzonderlijke personen, als ik weet, dat het waarde heeft, anders niet! Maar om het allemaal te kunnen doen, moet ik daar aan werken. En dat is mijn ontspanning, dat ik de mensen dit kan meegeven, dat hij zich hier geleidelijk ontwikkelt, dat hij dat een keer kan bereiken, om het zelf te doen. Want toen de radio opkwam, waren er ook hobbyisten, die ... Met de afzonderlijke onderdelen knutselden ze verder, totdat het toestel was voltooid, totdat zij kunnen ontvangen. En ontwikkelen jullie zich verder, zodat jullie goed ontvangen! Want hoe kunnen mensen werkelijk zeggen, dat ik zend of niet zend, dat ze voortdurend ontvangen, veel mensen plotseling gezond worden of gaandeweg enkelen helemaal niet? Maar daarover heb ik nog niet gesproken, dat er mensen zijn, die helemaal niet genezen kunnen worden. Vandaag wil ik hierover niet praten, anders zitten we hier nog tot na Kerstmis in het Nieuwe Jaar. U bent niet alleen hierheen gekomen om een meerdaagse toespraak te horen, maar iets praktisch mee te nemen. Ik heb steeds gezegd, als ik ook niets gekregen heb met Kerstmis, ik wil de mensen toch cadeautjes geven!

Verleden Kerstmis zag het er zo uit, dat honderden pakjes zijn ontvangen, en ik ook maar van niemand iets te zien heb gekregen. Maar daarom was ik diegene, die zei: Ik wil cadeautjes geven, kerstcadeautjes! En zo heb ik Kerst, Oudejaarsavond en Nieuwjaar genezen! Dit wil zeggen, ik wil vandaag niet spreken over genezing. Ik ben niet bang, ik heb geen angst, jullie een kerstcadeautje te geven, jullie over te brengen – wil ik niet missen! Doordat ik hiervan niet kan en zal afwijken, niet voor 100 procent, zoals jullie hier zijn, maar daarvoor nog veel meer mensen meebrengen, die het ook nodig hebben, die ook wachten op zo'n kerstcadeautje, zoals jullie. Ook dat wil ik niet missen. En ik heb jullie al terecht gezegd, deze genezing op afstand als zodanig, voor een zieke of familielid thuis mee te nemen en dat ik deze zelfs „per luchtpost” naar huis zou sturen (voor mijn part noemen we het zo). En als jullie met de wens hierheen zijn gekomen en als jullie niet zo zelfzuchtig zijn en zeggen: „Zoals ik, zo moet ook mijn medemens zijn geluk vinden”, nemen jullie het mee! Doe deze familieleden een mooie groet van mij! Want rijk zijn, betekent, gezond zijn! En dit rijk zijn wens ik jullie van harte!

Bron:

Archief Bruno Gröning Stichting